

— Утрѣ ли? Утрѣ ха? Нимà утрѣ? Урра, урррааа! гръмнаха всичкитѣ хъшлаци, като се научиха, че на утрѣшния день ще имаме бой съ турцитѣ. Тѣ все очакваха и желаяха този день, но до тѣзи минута тѣ не вѣрваха че е толкова близъкъ, защото войната още не бѣше обявена. За това, види се, и Генко се пробѣбри . . .

Генко съзна грѣшката си, и за да развѣсели пакъ войводата, нагласиха съ Атанаса двама кавалджии да свирятъ съ кавалитѣ, а тѣ запѣха:

Я надуй дядо кавала
А азъ да викна — запѣя
Пѣсни юнашки хайдужки
Пѣсни за стари войводи
За Чавдаръ страшенъ хайдутинъ
За Чавдаръ стара войвода,
Сина на Петка Страшника.
Да чуютъ моми и момци
По сборове и по сѣдѣнки
Юнаци по планинитѣ
И мжже въ хладни механи
Какви е дѣца раждала
Раждала, ражда и сега
Българска майка юнашка,
Какви е момци хранила
Хранила, храни и сега
Нашата земя хубава.

.

Цѣлата почти чета се събра на около да слуша хубавата пѣсенъ, която толкова се хареса на всички щото наставана такава тишина, при която муха да прехвъркнеше щеше да се чуе. Само приятния гласъ на пѣвцитѣ и на кавалитѣ се разнаसेше по околността.

При послѣдния стихъ дѣдо Тодоръ поднесе застоялата се манерка на Генка за да си сръбне той и другаритѣ му, та „да пускатъ отъ едно гърло два гласа“.

Като си по сръбваха нашитѣ приятели въодушевени отъ вниманието на другаритѣ и особено онова на войвода-